

שהתקיימו בכיכר-מלכי-ישראל, בנושא הסכם ההפרדה בגולן.

ברצוני להבהיר: בעוד שמארגני ה-אסיפה הראשונה פנו לעירייה וביקשו סיוע טכני, לא עשו כן מארגני האסיפה השנייה. סיוע העירייה ניתן לכל גורם הממלא אתר הוראות העירייה בלא קשר להשתייכותו הפוליטית.

עמיקם שפירא, דובר העירייה, ת"א

הדובר לא מסביר את העובדה כי היה זה הערב היחיד במשך כל החודש, בו לא הודלקו האורות בכיכר העירייה.

על דו"ח המבקר

אזרחים רבים הזדעזעו והופתעו מ-הדו"ח האחרון של מבקר המדינה; אבל יש מעטים שלא הופתעו. וזאת, מכיוון שמאז קיומו של משרד-הביקורת, דו"חותיו מצטיינים בשפה דיפלומטית שבדיפלומטיה, אבל כמעט אף פעם אי-נס נוקטים לשון ברורה ואינם מראים מי הם האחראים לפעולה פסולה או מחדל - כאילו הפעולות הניפסדות או המחולקים הם תופעות-טבע המתבצעות מעצמן, ואין אשמים קונקרטיים.

על כמה מיקרים בכלל יכול להצביע משרד-הביקורת, שלפי הצעות ודרישתו הועמדו לדין עובדי מדינה, על האשמה בפעולה או במחדל? מלבד הדרישה למישרדי-הממשלה לע-שות תיקונים בניהול, וכו', לא שמענו ולא קראנו על העמדות-לדין לפי דרישת משרד-הביקורת.

ההסבר הוא פשוט. כנראה לא לשם כך, כלומר, לפעולות אפקטיביות, נוצר ופועל משרד-הביקורת, אלא כדי שגם לנו יהיה משרד-ביקורת, כמו לכל האר-צות הדמוקרטיות.

ד"ר זאב שפירא, חיפה

חינוך מעורר חלחלה

"העולם הזה" 1915, "רב צבאי מטיף להריגתם של אזרחים", תגובה על מאמרו של סא"ל הרב אברהם אבידן (זמל), בחוברת "בעיקבות מלחמת יום-הכיפורים, פרקי-הגות, הלכה ומחקר".

קראתי את הכתבה בהקשר להטפה ל-רצח אזרחים בחוברת שהוצאה עליידי הרבנות הצבאית, וברצוני להעיר:

כדאי היה להאזין לגליצה"ל בערב יום-השואה השנה. היתה תוכנית על פרטיזנים וכל מיני לחמים אנטי-נאציים, שדיברו על רצח נשים וילדים בצורה המעוררת חלחלה. בין השאר נש-מעו שם ביטויים כגון: "שרפנו את ה-בית עם כל הילדים שהיו בו...". או: "את הגדולים חיסלנו עם כדור, אבל בשביל הילדים הספיק גרזן...".

האם יש מקום לצורת חינוך כזאת עלידי גליצה"ל? מי האחראי לכך? האם אין בכך מתן נשק רעיוני לאויבינו?

איתן מנחם, חולון

אם כבר מדברים...

"העולם הזה" 1917, "זו הארץ - אם כבר מדברים...". תזכורת על פעולות האצ"ל ואירוגני המח"ת תרות היהודים האחרים.

מראש ייאמר, אינני נגד סאטירה, להיפך. ואפילו בעד סאטירה יותר חריפה. אבל איני מסכים לשנואה עצמית ולנ-טייה להרס עצמי, וזה מה שאירע ל-דעתי בקטע אם כבר מדברים...

אז - אם כבר מדברים, נזכיר לרבי-עיית השקצים (או נספר להם, אולי הם פשוט אינם יודעים או אינם זוכרים - מפאת גילם. אם הם מתעלמים ביודעין, זו כבר בעייה אחרת, קשה לעיכול):

בערך ממרס 1936 ועד סמוך לפרוץ מל-חמת העולם ב-1.9.39, התחולל בארץ מה שבני-ישימעאל מכנים המרד הערבי ובני-ישראל, "מאורעות הרצ"ו-ת"ש". יש לי בבית אבי כרך זה בהוצאת דבר וקראתי בו זמנו לא פעם אחת, ועדיין זכור לי שם הנירצח הראשון ביפו, אל-י עזר בוצוקי, וגם פרטי רציחתו האכזרית. העיקר - לא מעניין אותי כלל פרטי הלקט הכרונולוגי שקובי ניב ומרעיו אספו ואיני כופר בכנותם, אך אני מלא חימה על המגמתיות שבקטע. מה אתם נטפלים לגאולה ולמנחם? כלל יסודי אומר: הבא להורגך השכם להורגו, ובאר-תן שלוש שנים נרצחו יהודים. ייתכן שאילו ניקלעו הורי רביעיית חמד זו ליפו באותן שנים, ללא הגנה, איני יודע אם זו הארץ היה מופיע בכלל.

רגע, ומי הרג את מי בחברון ב-1929, ומה קרה בירושלים ב-1920-1921, ואיך הגיע יוסף-חיים ברנר לנג'ה-עין? מותר אפילו לחשוב שהלקט שלהם קצר מדי, וחבל שהוא קצר, לנוכח מאורעות 100 השנים האחרונות בארץ!

עובד גשן, חיפה

חפש את האשה

אני בעל סוכת האבטיחים בשדרות רוקח בתל-אביב. העירייה עושה לי צרות צרורות, רוצה לסגור לי את העסק.

אני רוצה לשאול את ראש העירייה שלמה ("ציץ") להט:

אשתך, זיווה להט (לשעבר פריצקר), כשהיתה ילדה ולמדה בבית-הספר הכרמל, אהבה מאוד אבטיחים.

למה אסור לילדות של היום גם כן לאכול אבטיח?

משה קרוש, תל-אביב

הערב בו כבו האורות

"העולם הזה" 1917, "במדינה - הפגנות - הערב בו כבו האורות", על שתי אסיפות שנערכו בכיכר-מלכי-ישראל בתל-אביב, כשהאחת דגלה בשלום והשנייה במלחמה.

בכתבה טענתם על הפלייה בשירותים שהעניקה העירייה למארגני אסיפת הלי-כוד ולמארגני אסיפתם של אורי אבנרי, מתי פלד, ח"כ מאיר פעיל וחבריהם,

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, מלפון 260134. תאריך: 136. מען מברקי: עולמפרם. הרפום החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' כרמלית 10. הפצה: גר בע"מ. גלופות: צינקהרפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המו"ל: העולם הזה בע"מ.

ק/א יר

לכות העלולות להיות למסע עיסויים נמ-רץ על חיי המישפחה שלו. לבסוף קיבל על עצמו את הדין. תוצאות חקירתו ה-ממושכת התפרסמו בכתבת השער האחורי של הגיליון שעבר (העולם הזה 1918). נשם כאשר ראתה כתבתו אור בדפוס, נשם יפת לרוחה. אולם הצרות האמיתיות שלו החלו רק אחרי הפירסום.

מספר יפת: "ידעתי כי כתבה בנושא המסגים לא, תעבור" לי בקלות אצל אשתי. כל ההסברים ההגיוניים כי זהו נר-שא מעניין וראוי לחקירה לא פחות מכל נושא אחר, לא יסברו את אוננה. כדי למנוע שאלות מיותרות החלטתי לעשות ניסיון ולהעלים ממנה את העובדה שעסקתי בכלל בנושא מעין זה ושכתבתי כתבה בנושא המסגים.

בשבוע שעבר לא הבאתי, כמנהגי, את גיליון העולם הזה, הביתה. טלפנתי מבעד יום לכל ידידי וביקשתי מהם לא להע-לות את פרשת המסגים במיפגשים החבר-רתיים שלנו. ידעתי כי במקום העבודה של אשתי, נוהג אחד העובדים בחדר הסמוך לקנות את העולם הזה מדי שבוע. הסברתי לו את המצב וביקשתי לא להביא אותו שבע את העיתון לעבודה.

"למרות כל אמצעי הזהירות, כמעט עלו מאמצי בתוהו. ביום רביעי בשבוע שעבר ישבנו אצל ידידי, כאשר אחד המומנים עימו אנו ניפגשים לעיתים רחוקות, ושאליו לא טרחתי לצלצל. פנה אלי לפתע בקול סקרני וביקשני לתאר בפרוטרוט את חוויותי מהביקורים במכוני העיסוי. הת-זקתי בידי כוס תה. כיוון שהבחור ישב לידי, השמטתי את הכוס, כאלו דרך מיק-רה, לעברו ומכנסו נירטבה. מייד גרדתי אותו לאמבטייה ושעה שעסק בניקוי מכ-נסיו הסברתי לו כי עם ידידים כמוהו, שוב איני זקוק לאוייבים. ביקשתי ממנו לשכוח את הנושא.

פעם נוספת בה כמעט דרכתי על מר-קש אירעה כאשר ביקרנו בחנות לבגדי-לדים. אשתי בחרה שימלה ואילו בתי עמדה לידי. לפתע שאלה אותי הבת: "אבא, זה לא אתה?" לא הבחנתי כי המוכר שישב בצד החנות עיין בגיליון העולם הזה, בכתבה בה הופיעו צילומי בשעת המסג'.

נאמן לשיטת החינוך האוסרת על הור-רים לשקר לילדיהם, הצלחתי בתמרון-בזק להסב את תשומת ליבה של הילדה לשימלה שהמוכרת החזיקה בידה. דומני שמעולם לא גיליתי רוח-בלב כה נדיר בשעת הקנייה כבפעם זו. סיימנו את ה-קנייה ומייד נמלטתי מהחנות כשאני גר-ר אחרי את בני מישפחתי.

אבל כעבור יומיים התפוצץ לי העסק. חומת הבידוד שהקמתי בנושא זה הת-פוררה. כל אמצעי הזהירות שנקטתי לא הרעילו. ידידה רחוקה של אשתי ציל-צלה אליה ותוך כדי שיחה נגעה גם ב-נושא הכתבה. זעמה של אשתי גאה בה להשחית. אבל למרבה הפתעתי כעסה לא על עצם הכתבה ועל העובדה שהפקרתי את גופי העונג בידי מסגיסטיות בלתי מוסמכות, אלא על ניסיון-הנפל שלי להס-תיר מפניה את העובדה שטיפלתי בנושא. כנגד זעם זה לא מצאתי, למרבה המב-כה, כל הגנה מתקבלת על הדעת."

אפשר היה לחשוב שחברי מערכת העולם הזה ילחמו זה בזה בחירוף נפש כדי לזכות במשימה שהועלתה באחת מ-ישיבות המערכת: חקירה של התופעה המתפשטת והולכת בישראל של מכוני עיסוי. סוף-סוף, לא בכל יום מודמנת לכתב אפשרות לסייר על חשבון המע-רכת בכל מכוני העיסויי שבעיר ולזכות

כתב יפת בעיסוי קף לא נורמלי

בטיפולן של הפסודות שב-מסגיסטיות הצעירות והיפות", אותן מבטיחות המר-דעות הקטנות בעיתונות ללקוחות.

אבל למרבה הפלא, דווקא על משימה זו לא היו קופצים. לכל אחד מחברי המע-רכת, לו הוצע התפקיד, היה תירוץ משכ-נע ביותר, מדוע אין הוא מסוגל לבצע את המשימה. לבסוף הוטל התפקיד על אחד הכתבים. הוא יצא לקבל עיסוי ב-מכון הראשון שהודמן בדרכו. חזר כל עוד רוחו בו למערכת והרים את ידי: "לא מוכן להמשיך! תפטרנו אותי, אבל אני מסגים לא עושה יותר".

עברו כמה שבועות עד שהצלחנו לשכ-נע את מבקר העולם הזה, זאב יפת. העוסק בחקירות מיוחדות, לקבל על עצמו את המשימה. שיכנענו אותו ש-הבעייה היא בעייה ציבורית רצינית, ה-זקוקה לחוקר מעולה.

לא ברצון נענה יפה להפצרותינו. יפת (38), נשוי ואב לשתי בנות, חשש מההש-

קשקשת

הפעל את דמיוןך ונסה למצוא כר-תרת מתאימה לציור שלמטה, שח"כ ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכר-תרות יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל-אביב, עבור "קשקשת". התג-דרות הקולעות ביותר תפורסמנה.

קשקשת 1916

- הגרי קסינגר, כשהוא מגיע סוף-סוף לנסי. איכה המורשוויקי, קיבוץ נתיב ה"ח. הנחש ותוהו, אחרי הפיתוי ב"גורעין. יגאל אלון מתחבא מפני ספיר ורבינוביץ' בשעת הרכבת הממשלה. חיים גואטה, בתיים אורגיה של תלונות. סיגלית חן, רמת-גן